

Сім'я з горішнього поверху

КУПИТИ

Невдовзі після свого двадцять п'ятого дня народження Ліббі Джонс повертається з роботи додому й знаходить лист, на який чекала все життя. Розпечатуючи конверт, вона думає про одне: «Нарешті я довідаюся, хто я така».

Незабаром дівчина дізнається не лише те, ким були її біологічні батьки, а й те, що вона — єдина спадкоємиця їхнього покинутого маєтку на березі Темзи у фешенебельному лондонському районі Челсі. Життя Ліббі ось-ось перевернеться з ніг на голову. Але вона не знає, що й інші теж чекали на цей день і їхня зустріч невідворотна.

Двадцять п'ять років тому поліція отримала повідомлення про дитячий плач на Чейн-Вок, 16. Прибувши за викликом, поліціанти виявили здорове десятимісячне немовля, яке щасливо воркотало в колисці в спальні. Унизу, на кухні, лежали три мерці, одягнуті в чорне, а поруч — квапливо нашкрябана записка. Четверо дітей, що, як повідомляли медіа, мешкали на Чейн-Вок, зникли.

Примітка щодо імені головної героїні
«Серіан Тагані»

Серіан Тагані — ім'я реальної людини, однієї із цьогорічних переможниць у кампанії «Стань персонажем».

CLIC Sargent — провідна благодійна установа Сполученого Королівства, яка підтримує дітей і молодь, що борються з раком. Її місія — допомогти людям юного віку, у яких діагностували рак. У CLIC Sargent певні, що діти й молодь, хворі на рак, мають право на найкраще лікування, догляд і підтримку як під час хвороби, так і після неї. Кампанія «Стань персонажем» триває з 2014 року за сприяння багатьох відомих авторів Сполученого Королівства. За цей час зібрано понад 40 тис. фунтів стерлінгів.

Щороку я охоче долучаюся до кампанії «Стань персонажем».

Не можу сказати, що до їхньої появи я мав нормальне дитинство. Воно було геть ненормальним, утім, здавалося звичайним, адже іншого я не знав. Лише тепер, озираючись на десятки років назад, розумію, яке ж воно дивне.

Коли вони з'явилися, мені було майже одинадцять років, а сестрі — дев'ять.

Вони прожили з нами понад п'ять років, наповнивши все моторошною пільмою. Нам із сестрою довелося виживати.

Коли мені виповнилося шістнадцять, а сестрі — чотирнадцять, народилася дитина.

Частина перша

1

Ліббі підіймає лист із килимка під дверима. Крутить у руках. Він здається дуже офіційним: конверт кремового кольору з якісного паперу, наче оброблений зсередини тканиною. На штемпелі зазначено «Сміткін, Радд і Ройл: соліситори, Челсі, Манор-стріт, SW3».

Вона заносить лист на кухню, кладе на стіл, наливає в чайник води й опускає пакетик у чашку. Ліббі точно знає, що чекає на неї в конверті. Минулого місяця їй виповнилося двадцять п'ять. Підсвідомо вона чекала на цей лист. Одначе тепер їй бракує духу його розпечатати.

Ліббі хапає мобільник і телефонує матері.

— Мамо, — каже вона. — Він надійшов. Лист від повірених.

Слухає тишу по той бік лінії. Уявляє матір на кухні за понад тисячу кілометрів звідси, у Денії: бездоганно білі шафки, кухонне приладдя однакового салатого кольору, розсувні скляні двері, що ведуть на невелику терасу, з якої видніється далеке Середземне море, мати притискає до вуха телефон у чохлі з кристалами, який вона називає статусним аксесуаром.

— Ох, — нарешті відповідає мама. — Гаразд... Боже! А ти його розпечатала?

— Ні. Поки що. Спершу вип'ю чаю.

— Гаразд, — повторює вона, а тоді додає: — Мені залишатися на лінії?

— Так, — відповідає Ліббі. — Будь ласка.

Їй трохи перехоплює дух, як тоді, коли настає її черга виступати з презентацією на роботі — наче після міцної кави. Ліббі дістає пакетик із чашки й сідає. Погладжує пальцями кутик конверта. Глибоко вдихає.

— Ну все, — каже вона матері. — Я зроблю це. Просто зараз.

Мама знає, що в тому листі. Чи принаймні здогадується, хоч їй ніколи офіційно не повідомляли про те, що було передано в довірчу власність. Як

вона завжди казала, це може бути що завгодно, навіть заварник чи десятифунтова банкнота.

Прокашлявшись, Ліббі просуває палець під клапан кон-верта. Швидко проглядає лист.

Для міс Ліббі Луїзи Джонс

Як довірена особа трасту Генрі й Мартіни Лембів, укладеного 12 липня 1977 року, пропоную передати вам майно, описане в додатку...

Вона відкладає супровідний лист і дістає документи.

— Ну? — запитує мама й затамовує дух.

— Досі читаю, — відповідає Ліббі.

Її погляд падає на адресу помешкання: Чейн-Вок, 16, SW3. Вона припускає, що саме там проживали її біологічні батьки на момент смерті. Ліббі знає, що той будинок у Челсі дуже великий. Вона гадала, що його давно вже немає. Проданий чи забитий дошками. Ліббі усвідомлює прочитане, і їй перехоплює дух.

— Е-е, - видихає вона.

— Що?

— Схоже... Ні, це неможливо.

— Що?! - допитується мати.

— Будинок. Вони залишили мені будинок.

— У Челсі?

— Так, — відповідає Ліббі.

— Цілий будинок?

— Гадаю, так.

У супровідному листі йдеться про те, що більше ніхто з осіб, зазначених у трастовому договорі, не звернувся до повірених у належний час. Вона не може цього осягнути.

— Господи! Та він же, напевно, коштує...

Ліббі різко вдихає і заковчує очі.

— Мабуть, сталася помилка, — каже вона. — Напевно, помилилися.

— Сходи до юристів, — радить мати. — Зателефонуй їм. Признач зустріч. Переконайся, що це не помилка.

— А раптом це не помилка? Що, як це правда?

— Тоді, моє янголятко, — мовить мати, і Ліббі чує далеку усмішку в її голосі, — ти будеш дуже багатою жінкою.

Ліббі завершує розмову й роззирається кухнею. П'ять хвилин тому вона могла дозволити собі лише таку кухню. І тільки ця квартира була їй по кишені — тут, у тихій заводі Сент-Олбанса. Вона пам'ятає квартири й будинки, які їй траплялися в інтернеті, коли шукала житло: сонячна тераса, кухня з їдальнею, за п'ять хвилин ходу від станції, опукле старовинне гратчасте вікно, відлуння церковних дзвонів серед зелені. А тоді бачила ціну й почувалася дурепою, позаяк дозволила собі мріяти про таке помешкання.

Зрештою, вона відмовилася від забаганок і знайшла житло біля роботи й не надто далеко від залізничної станції. Коли вона вперше сюди увійшла, ніщо всередині не тенькнуло. Поки агент із нерухомості показував оселю, серце дівчини мовчало. Та Ліббі перетворила її на домівку, якою можна пишатися, старанно відібравши найкраще з полиць ТК Махх. Тож тепер абияк переобладнана й трохи незручна однокімнатна квартира приносила їй щастя. Вона її купила й облаштувала. Це житло належало їй.

А тепер виявляється, що вона — власниця будинку на найпрестижнішій вулиці Челсі. І раптом ця квартира здається їй безглуздим жартом. Як і все, що було таким важливим п'ять хвилин тому: підвищення зарплати на 1500 фунтів на рік, яким її пошанували на роботі; поїздка з подружками на вихідні в Барселону наступного місяця, на яку вона пів року заощаджувала; тині для повік від MAC, які вона придбала минулими вихідними як винагороду за підвищену платню — легкий захват від того, що вона нехтує обмеженнями суворо контрольованого місячного бюджету заради однієї блискучої, солодкої миті в House of Fraser, заради невагомості крихітної торбинки від MAC у долоні, трепету тієї хвилини, коли вона опустила

маленьку чорну капсулу в косметичку, знаючи, що вона їй належить, що вона зможе нею скористатися в Барсе-лоні, куди також надягне сукню, яку мати купила їй на Різдво, від French Connection з мереживними вставками, про яку вона так давно мріяла. П'ять хвилин тому її життєві радощі були дрібними, очікуваними, жаданими, тяжко заробленими й придбаними на заощадження, несуттєвими, маленькими розкошами, котрі нічого не означали в загальній системі речей, але надавали поверхні її життя достатньо блиску, щоб мотивувати щоранку вставати з ліжка та йти на роботу, яка їй подобалася, але яку вона не любила.

Тепер їй належить будинок у Челсі, а її життєві перспективи радикально змінилися.

Ліббі вкладає лист у дорогий конверт і допиває чай.

Рекомендована література

Останній, хто помре.
Книга 10

Сад кісток

Шкодуючи за тобою

Гості на літо

Усе, що ми забули
(Limited edition)

Обери мене

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ